„Dansteren",

et halvugentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika,

udgivet af

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE
Blair, Nebr.

„Dansteren" udkommer hver Onsdag og Lørdag.

Pris pr. Aargang i De Forenede Stater $1.50; til Udlandet $2.00.

Bladet betales i Forskud. Bestilling, Betaling, Adresseforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Redaktør: Harald Jensen.

Entered at the Post Office at Blair, Nebr., as second-class matter

Advertising Rates made known upon application.

„Dansteren"

bliver sendt til Subskribenter, indtil udtrykkelig Opsigelse modtages af Udgiverne og al Gæld er betalt, i Overensstemmelse med De Forenede Staters Postlove.

Naar Læserne henvender sig til Folk, der averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysninger om det averterede, bedes de altid omtale, at de saa Advertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Nytte.

En ny Maade at afgøre Arbejder-Vanskeligheder paa.

(Fortsættelse fra Nr. 19.)

II.

Denne Fortsættelse skulde naturligvis have fulgt straks; men Travlhed med Kaldsgerninger har lagt Beslag paa min Tid. Der er dog en hel Del mere af denne tidsmæssige Artikkel, som sikkert vil interessere alle de af vore Læsere, som have Interesse for Arbejdernes Sag. Derfor vil jeg ikke undlade at fortsætte, skønt det er sent. Det følgende bliver Dels Oversættelse og dels Fortælling.

De to Sider i den omtalte Forhandling bringes sammen ved Hjælp af Skalakomiteen paa følgende Maade.

Indrømmelser og Kompromis.

I enhver Forhandling mellem Arbejdere og Arbejdsgivere er der i Reglen to fremragende Spørgsmaal, hvorom der herster Uenighed. Det er Spørgsmaalene om Løn og Tilsyn med Arbejderne. Arbejderne ønske høj Løn, kort Arbejdstid og Indskrænkning i „boss" Regeringen. Ejerne ønsker lav Løn og frie Hænder for „the boss". Til Fælleskonferencen møder hver Side op med højere Fordringer, end den venter indrømmet af Modparten. Saaledes ved Konferencen i 1900. Ejerne tilbød en Lønsforhøjelse af 9 Cents pr. Ton, og Arbejderne fordrede 20 Cents. Ejerne vilde som forhen betale paa Basis af harpet Kul og ikke for Affaldet. Arbejderne fordrede Betaling for alt, som bragtes ud af Minerne. Ligesaa forlangte Ejerne en Forskel af 12 Cents mellem hakkeminede og maskinminede Kul, Arbejderne vilde kun have 7 Cents Forskel.

Disse forskellige Forslag vare fattede i særskilte Møder af de modsatte Sider. Ejernes Forslag fremlagdes først for Fælleskonferencen og mødtes straks med et eenstemmigt „Ja" fra Ejernes Side og et — et ligesaa eenstemmigt „Nej" fra Arbejdernes Side. Saa kom Arbejdernes Forslag, og det gik vice versa. Saa begyndte Kampen mellem de to Sider. Mr. Mitchell bestyldte Ejerne for „joking", og Ejerne bestyldte Arbejderne for „absurdity". Flere Dage hengik med denne Turnering. En af Ejerne betlædte Ordstyrerposten med ypperlig Takt, og en af Arbejderne ligesaa Sekretærposten. Endelig — da Stillingen syntes fortvivlet — enhver havde udtærsket sin Mening og erklæret som sin urokkelige Bestemmelse aldrig at give efter — saa holdt Skalakomiteen halvanden Dags privat Session.

Begge Sider gjorde Indrømmelser. Enkelte Sager forlodes uafgjorte eller henviste til Statskonferencen. Da Komiteen saa var færdig, rapporteredes eenstemmig Overenskomst, og Fælleskonferencen vedtog Rapporten eenstemmigt. Lønforhøjelsen blev sat til 14 Cents i nogle Distrikter og til 9 Cents i andre. I visse Distrikter tillodes „the minerun" Standard, i andre fordredes „thi screened" og i en tredie Gruppe vedtoges dobbelt Standard. Lignende kompromiseredes der angaaende Maskinskala, Arbejdsdagens Længde og flere andre Spørgsmaal. Ingen var utilfreds, og alle var tilfreds. Det var det bedste, de kunde gøre, og det reddede Industrien fra en Lammelse. „Havde vi ikke opnaaet Forstaaelse," sagde Arbejdernes Formand, Mr. Mitchell, i sin Slutningstale, „saa vilde det ikke alene have ødelagt Arbejdernes Hjem, men tillige Ejernes Forretning. Og skønt Arbejderne ikke naaede, hvad de ventede, saa var der aldrig i Minedriftens Historie opnaaet saa stor en Lønsforhøjelse til saa stort et Antal Arbejdere.

Vækst, ikke Stabelse.

Denne mærkelige Form af konstitutionel Styrelse er ikke skabt af eet Hoved eller nogen Konvention. Den er ikke udsprungen fuldfærdig af Ekonomitters eller Publicisters Teorier. Den „voksede" just ligesom Tapsy og den britiske Konstitution. Og den er ikke endnu færdig med at vokse. Der findes ingen, som kan sige, hvem der først fremsatte Tanken til disse Træk i deres Konstititution. For mere end 25 Aar har Ejerne og Arbejderne nu og da holdt fælles Konferencer i enkelte Distrikter. En temperær Arbejderforening opstod, og Mineejere organiserede sig for at møde den. Konferencer paafulgte. Men hidtil tlæbede der altid for store Mangler ved disse Foretagender til, at hvad der var bestemt kunde gennemføres. For det første manglede Arbejderforeningen Kontrol over hele det konkurerende Arbejdsfelt. For det andet havde dens Konstitution kun Bestemmelser om en lovgivende, og manglede en dømmende Myndighed. Ingen af disse Mangler er helt overkommen endnu, og hvis der ikke bødes paa dem, før vi møde det næste store Forretningstryk, saa vil Konference-Systemet atter møde en alvorlig Fare.

Den førstnævnte Mangel blev afhjulpen i 1897, for en stor Del i hvert Fald, da Arbejderforeningen vandt Staten Illinois. Tidligere kontrollerede den kun det nordre Distritt i Illinois, og hvert Forsøg paa at opnaa ensformig Lønning og Betingelser over det mellemstatslige Felt underminerede af det sydlige Distritts barbariske Konkurance. Men i 1897 iværksatte Minearbejderne en mindeværdig „strike". Den begyndte med mindre end 1000 Medlemmer i denne Stat, og ingen Penge, og endte i en fuldstændig Sejr med 35,000 Medlemmer og en fuld Kasse. Straks efter holdtes den første mellemstatslige Fælleskonference i Chicago, i Januar 1898. En Lønningsskala og Overenskomst vedtoges for de fire tidligere nævnte Stater. Bestemmelserne gennemførtes heldigt det følgende Aar. Dette vakte Tillid hos Ejerne. Den anden Konference holdtes i Pittsburg i Januar 1899, den tredie i Indianapolis og den fjerde i Columbus den 31. Januar 1901.

Den eksekutive Myndighed.

Hver Konferences Held beror paa, Gennemførelsen af foregaaende Konferences Lovgivning. Mærkelig nok falder Gennemførelsen af Lovebestemmelserne alene paa Arbejderforeningen. Ejerne have rigtignok deres Statsforeninger, men ingen mellemstatslig Forening lig Arbejderne. Desuden er Ejerne mere løselig organiserede. De kunne kun bringe moralsk Indflydelse overfor genstridige Ejere, som sætte sig op imod deres nationale Vedtægter. Men Arbejderne kunne gøre mere. De kunne ikke alene suspendere deres lokale Foreninger, som overtræde deres Vedtægter, —de kunne fuldstændig lukke Minerne for den opsætsige Ejer og drive ham ud af Forretning. Det forstaar Ejerne, og de ved, at deres Bestyttelse imod ublu Ejere alene beror paa Arbejderforeningen. Præsident Mitchell sagde træffende ved Indianapolis' Konferences Slutning, i hvad man kunde kalde hans Tiltrædelses-Tale som Fælles-Eksekutiv: „Jeg vil gøre Ejerne opmærksom paa, nu naar de gaa hjem, at hvis de ikke holde Overenskomsten ubrødelig, saa kalde vi Mændene ud; og jeg vil underrette Minearbejderne, at hvis de ikke overholde Organisationens Love, saa udelukke vi dem af Foreningen."

Klart nok — denne eksekutive Myndighed over en saa storartet national Industri hviler paa Kontrolen over hele det konkurerende Felt. Just som sydlige Illinois Distritt før 1897 kunde hindre Udøvelsen ved at sende sine Kul paa det almindelige Marked, saaledes truer der endnu Fare fra Distrikter i West Virginia med deres Negre, Italienere og fattige Hvide. Disse uorganiserede Arbejderes Leveringer er et voksende Onde, og kan blive en alvorlig Fare, naar Forretningstryk falder ind. De mange Hundreder af Smaaminer, som opereres af Farmere og andre med deres Sønner i deres Sparetid, er ogsaa en stedse nærvordende Irritation. I Illinois er der omkring 900 Kulminer, og kun omkring 200 af disse er repræsenteret i Stats-Foreningen. De andre 700 producere omkring 10 Procent af det hele. Men de ere til Besvær i visse Lokaliteter og kunne blive farlige.

Den dømmende Myndighed.

Den anden Mangel ved den konstitutionelle Styrelse af bituminous Industrien er, at den har ingen dømmende Myndighed. Fælleskonferencen er den lovgivende, Præsidenten for „Miners Union" den udøvende Myndighed. Men der er ingen dømmende. Hvis Læseren mærkede sig Præsident Mitchells ovenanførte Udtalelse, saa vil han have iagttaget, at Mitchell selv mente ikke alene at udøve Loven overfor Ejeren, men ogsaa først at afgøre, om han har overtraadt den. Dette er nu aabenbart en Sag for juridist Afgørelse. Den mellemstatlige Overenskomst har aldrig sørget for en „jury", ej heller for juridist Undersøgelse, Her er den næste Retning for Vækst. Og den er allerede begyndt. Den sidste og yderst betegnende Udvikling i den Retning er, at „Illinois Coal Operators Association" i 1900 har oprettet en Kommissær-Bestilling. Denne Kommissær staar i samme Forhold til Ejernes Statsorganisation som Præsidenten for Minearbejdernes Statsforening staar i til den Organisation. Han mangler naturligvis udøvende Magt, fordi det ikke er hans Forening, der fører Piften. Men han forhandler med Arbejderne Eksekutiv i Tilfælde af lokal Disput. Der klages f. Eks. til Mr. Justi-Kommissæren — af en Ejer noget Steds i Staten, at den lokale Forening har ordret sine Medlemmer ud paa „strike". Straks telefonerer Mr. Justi til Mr. Ryau, Minearbejdernes Statssekretær. Straks ordrer Mr. Ryau den lokale Forening til at optage Arbejdet med Løfte om Undersøgelse. Derpaa rejser Mr. Justi og Mr. Ryau begge til Stedet for Vanskelighederne. De høre begge Sider. De enes om en fælles Forstaaelse af den mellemstatslige Overenskomst og anvende den saa paa det foreliggende Tilfælde —Baade Ejeren og Arbejderne paa Stedet underrettes da om Afgørelsen, og de nødvendige Ordre udstedes. Sagen er saaledes afgjort, ikke alene af Arbejdernes Eksekutiv, men ved de to Eksekutivers Fællesafgørelse. Første Aars Prøve af det nye Embede har vist dets store Værdi og givet det en uundværlig Plads i Styrelsens Ramme. Det staar kun tilbage at oprette et lignende Embede i de andre Stater, og saa for en mellemstatslig Forening af Ejerne at oprette en lignende Kommissær-Bestilling for at møde og forhandle med Arbejderunionens nationale Præsident.

* * *

Der fortælles ogsaa om andre Industrier, som bilægger deres Vanskeligheder paa lignende Maade. Saaledes „The Stove Industry". Repræsentationen er forskellig; men der forhandles og gives Love for Arbejdsgivere og Arbejdere o. s. v., som i Kulindustrien. Den har virket saa heldig, at der i 9 Aar ikke var været en almindelig „strike", og ingen lokal „strike" eller „lockout" har varet længere end en Dag eller to.

Flere andre Industrier kunde nævnes, som have arbejdet efter en noget forskellig Plan, men det foregaaende faar være nok til at give Indblik i og vise Principet i den voksende Bevægelse i Industrien.

Almindelige Betingelser og Resultater.

For det første maa Arbejdsgiveren anerkende Arbejdernes Forening. Det mener ikke absolut det samme som at unionisere hans Forretning. Her er en interessant Side af disse nationale Forretningsoverenskomster. Arbejdsgiverne, som gaar ind paa dem, gør Forskel paa Lønningsspørgsmaalet og Spørgsmaalet om at kontrollere deres egen Forretning. De er villige til at betale høj Løn, dersom alle deres Konkurrenter betaler den samme Løn. Det er akkurat det samme, som Arbejderne modsætter sig. Den fælles Stats- eller nationale Overenskomst stiller alle Konkurrenter paa samme Basis, paa samme Marked — forholdsvis. Der kendes ingen hemmelig „cutting", og Forretningen kan ikke synke ned til de faa samvittighedsløse Ejeres Niveau. Af denne Grund synes de fleste af de Arbejdsgivere, som har prøvet disse Fælles-Overenskomster, riglig godt om dem.

Den vigtigste Virkning af disse Forretningsoverenskomster er den nye Følelse af Lighed og gensidig Agtelse hos baade Arbejdsgiver og Arbejder. Efter at alt har været sagt i Pressen og fra Prædikestolen om „Arbejdets Værdighed", saa er der den eneste „Værdighed", der kan aftvinge Agtelse, den nøgne Nødvendighed af at forhandle med Arbejdet paa lige Vilkaar. Med næppe en Undtagelse bevidner Kapitalisternes Embedsmænd, som affatter disse Overenskomster sammen med de mægtige Foreningers Embedsmænd, disses Kløgt, deres Fasthed, Maadehold, Ærlighed og Troskab mod Kontrakter. Der er lagt storagtet Dygtighed for Dagen ved at forene under en Ledelse de forskellige Racer, Religioner og politiske Retninger, som udgør Amerikas Mine- og Dockarbejdere. Arbejderbevægelsen har ikke i noget andet Land været stillet overfor et saadant Problem.

Dansk-Amerikansk.

Overkørt. Fra Minneapolis meddeler „Ugebladet".

Ole Johnsen, en i Milwaukee Banens Rundhus ansat, omtr. 45 Aar gammel Mand, dansk af Fødsel, blev i Mandags dræbt idet et Lokomotiv, hvis Askebeholder han havde renset, og som blev sat i Gang, før han kunde komme bort fra Hjulene, overkørte ham. Han døde straks, og Legemet var frygtelig lemlæstet. Han efterlader sig Enke og 2 Børn.

Dansk Kirke. De Danske i Ballard, Washington., agter at bygge en ny Kirke med Forsamlingslokale i Krypten. Det gaar rask med Tegning af Midler til Kirkens Opførelse.

Ulykke. N. C. Nielsen — almindelig kaldet Kronborg Nielsen — en i Minneapolis vel kendt Dansk, omkom forleden idet han faldt ned fra en Brændevogn. Hjulene gik over hans Hoved, som knustes og han døde paa Stedet. Den Afdøde, der blev 58 Aar gammel, efterlader sig Enke og 3 Børn.

Dansk Methode. I Sioux City, Ia., har Hanford Hazelwood Co. for nogen Tid siden oprettet et meget stort Mejeri, i hvilket der fabrikeres omtr. 5,000 Pd. Smør daglig. Mejeriet anvender helt igennem danske Methoder for Smørtilvirkningen; saaledes bliver al Fløden pasteuriseret inden den kærnes. „Chicago Dairy Produce," et anset amerikansk Fagblad for Mejerivæsen, omtaler i sit sidste Nummer, at Hr. M. Mortensen, en ung dansk Mand, staar i Spidsen for Smørtilvirkningen der. Han har taget Eksamen fra Iowa Agerbrugsskole og foretog sidste Aar en Rejse i Danmark for at studere Mejerivæsnet der. Alt, hvad han der har set, erklærer Bladet, benytter han til Fremstilling af den fine Vare.

Brobygningen. Den som religiøs Skribent veltendte grundtvigianske Lærer Chr. Balling fra Lindballe ved Vejle, agter i Følge Meddelelse til Forstander Bohjerg i Tyler, Minn., at foretage en Foredragsrejse gennem nogle danske Kolonier herovre.

Skibene. Saasnart det forenede Dampskibsselskab overtog Thingvalla-Liniens Skibe, meddeltes det, at der skulde sættes nye og store Skibe i Fart mellem København og New York.

Denne for mange danske Amerikanere skønne Drøm, vil til næste Aar gaa i Opfyldelse.

Der bygges for Tiden en stor Damper for „det forenede" hos Stephens & Sons i Glasgow; den vil blive færdig i Begyndelsen af 1902 og dermed skal den forbedrede Fart optages. Siden skal der bygges endnu 4 nye store Dampere til denne Rute. Det nu paabegyndte Dampskib bliver det største indenfor den danske Handelsflaade, med 2 Maskiner paa 10,000 Hestes Kraft. Det skal kunne rumme 1,000 Passagerer, deraf 200 Førsteklasses.

Atter et ulykkeligt Liv. Vor Landsmand Chris Petersen af Omaha, aflivede sig i Søndags ved Hængning. Han stod op Kl. 6 Søndag Morgen og gik ud i Baggaarden. Da hans Hustru en Time senere søgte efter ham, fandt hun hans affjælede Legeme hængende i et Brændestur.

Mr. Petersen, havde i 14 Aar været Kører for „Omaha Bottling Comp.". Han havde været her i Landet i 20 Aar, og efterlader sig Hustru og 3 smaa Børn. Aarsagen til den fortvivlede Handling antages at være daarligt Helbred; han havde i flere Maaneder været udygtig til Arbejde, og hans Sindsstemning var nedtrykt indtil Sindssyge.

Dansk Alderdomshjem i Chicago, afholdt sidste Torsdag sin Generalforsamling for videre at forhandle de indbragte Lovforslag.

Mødet var talrigt besøgt, Mr. J. W. Hertz valgtes til Ordstyrer.

Henry Hertz ønskede en Omskrivning af Paragraf 5 i Grundlovene, hvilket blev enstemmig vedtaget. Der protesteredes stærkt mod det Forslag, som gik ud paa at optage Livsmedlemmer mod Betaling af en fastsat Sum. Andre talte for Forslagets Vedtagelse, hvilket til sidst skete eenstemmigt.

Dødsfald. Vor Landsmand N. T. W. Hansen, begravedes i Søndags i Chicago. Pastor Eriksen forrettede Jordpaakastelsen. Mange Venner og Slægtninge var tilstede, og Kisten var prydet med mange Kranse. Afdøde, der var 38 Aar gl. var født i Sillerup, Danmark, og har været her i Landet i 15 Aar, i hvilken Tid han har opholdt sig i Chicago. Han var Salgsmand for Henry Corner og Co., og efterlader sig Enke og 4 Børn.

* * *

Samme Dag begravedes Mrs. Emme Frantzen under megen Deltagelse; Pastor Poulsen forrettede Jordpaakastelsen og Sangforeningen „Harmonien" sang før og efter Talen.

Mrs. Frantzen, der var 71 Aar gl., og født i København, havde, sammen med sin Søn, opholdt sig 13 Aar i Chicago.

I Kathedralen.

(Af Statsraad Thor Lange i Moskow.)

Kunde De, min Læserinde eller Læser, et Øjeblik betragte al den østerlandske Pragtudfoldelse! For Dem vilde den maaske have Nyhedens Interesse.

Den byzantinske Kroningskirkes Indre, baade Væg og Loft, Tøndehvælvingen foroven, ja selv de savnetykke Piller, som bære Hvælvingerne, ere fra øverst til nederst overtrukne med en Skal af blegt, mat, ægte Guld, og frem paa den rene Guldgrund løfte sig i Hundred- og atter Hundredvis store seksvingede Keruber, svævende Engle med opratte Arme, hellige Mænd, sømme med hvidt Skæg og præsteligt Skrud, andre i Sølvbrynje med Lanse og en flammende Glorie om Panden, Helgeninder, enkelte af dem ældre, i mørt Dragt med Hænderne foldede over Brystet, de fleste Ungpiger og Jomfruer i lys violette og himmelblaa Klædebon med Palmegren i Haanden og Blomsterkrans om Haaret. Der hviler over dem alle et Præg af hellig Ynde.

Aarhundreder have samlet Rigdomme op inden for de gyldne Vægge, store Helgenskrin, som tindre af Ædelstene, centnertunge Sølvlysekroner med matbrændende gule Vokslys og en Uendelighed af Kirkefaner, nogle af hamret Guldblik, andre blaat imaillerede med malede Figurer, atter andre glimrende rosenrøde med lyst hvidt Kors, en Fryd for Øjet at skue!

Som Bølgestvulp fra et fjernt Hjemlands Kyst lyder stille, højtidsfuld Sang; for Tonernes bløde Skyller bøje sig, ligesom Rør ved Søbredden, den tætte Stimmel Menneskehoveder i Kirkens Sidestibe. Der inde, hinsides Balustraderne, staar Menigmand, „Guds Folk", der er kommet for Guds Skyld. Det store Midtstib optages af de fem første Rangklasser, som ere tilsagte til Messen.

O, for Statler vi ere mange af os, tan hænde næsten alle! Jeg kender lidt til de fleste i den guldbroderede Skare. Der staar nu en, lidt ældre end jeg. Han havde en eneste Søn paa sekten Aar. Sønnen fik fat paa en Pistol; med den stød han sig i Kaadhed for at forskrække en gammel Kone i Huset. Ulykkelige Fader; Øjnene ere gledne langt tilbage i Hovedet paa ham, men repræsentere skal han alligevel.

Saa er der en anden, en Fyrste. Han indtog en høj administrativ Plads. En af hans Embedsmænd begik en Bommert i hans Navn. Det kostede ham Pladsen. Senere fik han jo nok igen en Stilling, omtrent lige saa høj, men den venlige og godtroende Mand er nu bleven sky og fornem, fornem paa en særegen kejtet Maade; der er noget itu i hans Væsen.

Gamle, brave General der henne, alt Snobberis erklærede Fjende, ubønhørlig streng mod sig selv, og frikastende, ligegyldigt over for hvem. Men paa hans halvfjersindstyveaarige Skuldre ligger Tyngden af uforsørgede Børnebørn, og Disciplenes Forkæmper har maattet dømme sin egen Søn for tungt Brud paa Disciplin. Ryggen er alligevel ret nok og Minen bydende.

Lidt bag ved ham holder sig en anden, ogsaa med Stjerne og Generalepauletter. Han betragtes som en svag Mand paa sin vanskelige, meget vanskelige Post. Det siges, at han som yngre var yderliggaaende skarp og engang i Embeds Medfør tog for haardt. Siden den Tid gaar han Sommer og Vinter hver Morgen tidlig hen i en lille Kirke i et af Fattigkvartererne og kaster sig næsegrus ned paa Kirkegulvet. Det er ligesom om Vejret var taget fra ham for Livstid, men tjene maa han for andres Skyld, saa længe han kan røre sig. Der er kommet en ny Person i en Forgængers Sted.

Forgængeren kendte jeg og havde tjent længe under ham. Han var lidt brøsig af Ydre, men, o, hvor var han god! Engang i min første Tjenestetid lagde han Armen om min Skulder: „Saa affejende behøver De dog ikke at svare mig; vi tjene sammen, og jeg kunde være Deres Fader." Stolt var han, som han var blød af Hjerte. Men i hans rige Hus indtraf et Forgiftningstilfælde under de allerulykkeligste Biomstændigheder. Der blev indledet Undersøgelse, og Sagen oplaredes let. Den stolte, repræsentative Mand lod, som om intet var hændet. Kun blev han lidt gul i Huden. I otte paa niende Aar brændte Kræftskaden af det nu længst glemte Ulykkestilfælde hans Indvolde. Saa blev han en Dag borte fra Tjenesten, og dermed havde han baaret den gamle, tærende Ulykke over i Evigheden.

Hvilken Mængde Ordenstegn omkring! Hvor Folk faa Plads til dem alle; jeg har selv en halv Snes Stykker; det er alt, hvad der kan hænges om en Mennestehals eller sidde paa venstre Side af et smalt Menneskebryst, og hvad hjælper det! Blot et eneste Korstegn sad indenfor i Hjertet, det vilde pynte paa Personen! Nogle af de øvrige eje alligevel det Korstegns Pynt, især den graahaarede General der henne, og et Par andre af de ældre Mandfolk.

Den lille Klynge Damer til højre i Kirken synes jeg derimod ikke rigtig om; jeg kender dem for Resten laa lidet.

Jo, den gamle Dame der henne i staalgraat Atlask; hun er rar; hun er ogsaa den tønneste og den mildeste, maaske fordi hun har haft uendelig megen Sorg.

Ogsaa den yngste vækker Sympathi. Toilettet, hun bærer, er, saa vidt jeg forstaar mig derpaa, ikke meget rigt, en højhalset hvid ulden Kjole med et Chiffer i blaat Baand paa Skulderen og hvid Hat med tynde, fine Fjer, der vifter i den ulidelige Gennemtræk af Frostluften, som trænger ind ude fra. Hende husker jeg fra hun endnu knap var voksen. Men hvor har hun forandret sig; den friske Farve er borte, og Trækkene ere blevne spidse. Folk, som kende hende, siger, at hun tog sig en Barndomsbekendts Giftermaal meget nær; dog Folk siger saa meget. Kun kan jeg ikke lide, at hendes Kind ser blaafrossen ud. Hun ligner i sin Dødsbleghed det sidste Indtryk, jeg bevarer af en for hende og mig fælles Veninde, en søsterlig Slægtning, der somme Tider tog med mig til Paradetjeneste i Kathedralen. Nu sover Søsteren ude paa Kirkegaarden, fik Alen dybt i den frosne Jord. O, hvor det frøs, da vi bar hende derned. I den aabne Kiste laa hun i hvid Hofdragt og hvide Sko, tynd og smal med blaafrosne Kinder og Pudder og Rimfrost i det lange, smukke Haar. Tyve Grader frøs det eller mere; for at faa graven Graven maatte Jorden tøs op med Ild. Stivt og skørt som Glas var det fine Legeme frosset; det har ikke kunnet tø op endnu; stadig lige frisk og uberørt sover hun der nede; kun har hun strakt sig endnu mere stramt, Trækkene ere blevne endnu skarpere, og Rimkrystaller dækker de Læber, som altid lo og talte glade Ord, hvor tungt end Hjertet var indenfor. I det sidste Aars Tid sov hun kun et Par Timer henad Morgenstunden, og, naar jeg sent ved Nat rejste mig fra Arbejdet og gik hendes Dør forbi, lukkede hun Døren op, tog mig ind i sit Kammer hen foran Helgenlampen og læste for mig paa Slavonisk Fadervor.

Herregud, hvorfor fødes de Mennesker, naar de skulle bære saa tung Byrder? Derom ved jeg ingen Besked; hen over de guldbroderede og de kostelkædte gentager Koret sit triste „Herre, forbarm dig". Det varer længe. Saa slaas med eet Alterdøren op, og ud gennem Skib og Hvælvinger bruser Toner: „Fader vor — tilkomme dit Rige — — thi dit er Riget — i Evighed!" — Alle de kostelkædte falde ned paa deres Ansigt, nogle af de guldbroderede for Resten ogsaa. Der ligger den skaftels graahaarede General med sine mange Ordener og Stjerner lige saa lang han er strakt hen ad Gulvet; russisk Vedtægt hjemler Ret til at vise sine Følelser, om man ellers har nogle. Andre blive staaende stivt op og ned. Paa ydre Knæfald kommer det jo i øvrigt ikke an. I Tanken, opfyldt af mangfoldig Ulykke indeni og udenom, gyder der sig en velgørende Ro ved Ordene: „Lad mig være som en af dine ringeste!" — Den allerringeste i Guds Kærlighed er sikkert meget større end den største og herligste her i Verdens hjælpeløse Nød.

Efterlysning.

Ifølge en Bestemmelse i Ole Terkilsens Dødsbo kan hans Søn Isaak Terkilsen nu overtage Ejendommen. Sidstnævnte anmodes derfor herved om snarest muligt at melde sig til undertegnede. Eller om nogen kender hans Opholdssted og godhedsfuld vil underrette mig derom, vil det blive paaskønnet. Sidste Efterretninger om I. Terkilsen lyder paa, at han for 2—3 Aar siden er rejst fra Spencer, Iowa, til Nord Dakota.

Ole Olsen,
Kimballton, Audubon Co., Iowa.

Alter-Malerier

og andre Kunstmalerier, saa som Portrætter, Blomster amt Landskabs- og Marine-Scener o. s. v. udføres smukt og billigt. Bedste og fineste importerede Farver (Tube Colors) og prepared canvas benyttes. Bestillinger modtages paa Tegninger til Alterrammer o. s. v.

H. JENSEN,
18 North Main St., Council Bluffs, Ia